

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 53.

Elleve Session.

41de Møde.

Torsdagen den 23de Februar.

(Fortsat.)

Willing (fortsat): Jeg kan nu ikke troe, at det er den ærede Landstthingsmands Mening, at han ganske vil have Hovedgaardseierne fritagne for denne Forpligtelse; men det vil blive Tilfældet, hvis man vedtager hans Forslag; thi hvis Communerne skulle have anskaffet Sprøiterne inden 1865, og Hovedgaardseierne skulle være ganske frie til den Tid, saa er det en Selvfølge, at de ville blive ganske fritagne for at deeltage i Udgifterne til Anskaffelsen. Det er ikke Meningen af Loven og, saavidt jeg troer, heller ikke af den ærede Landstthingsmands Udtalelse. Med Hensyn til det Endringsforslag, jeg har stillet under Nr. 101, gjorde den ærede Ordfører ogsaa nogle Bemærkninger, og det skulde gjæde mig, hvis disse Bemærkninger, kunne blive slaede fast, at Loven er saa klar og tydelig, at den her skjælnes mellem Eier og Bruger. Hvis det er slaet fast i Loven, skal jeg ikke holde saa meget paa mit Endringsforslag. Jeg bemærkede igaar, at et juridisk Medlem ogsaa har udtalt dette i Udvalget; men jeg fremhævede til lige, at der kunde gives Exempler, hvor Overdragelsen kunde være stipuleret saaledes, at der kunde rejses en Tvist. Jeg fremhævede, at hvis en Forpagter eller Leier, havde boet i en Commune paa den Tid, da den anskaffede en Sprøite, og han saa kort Tid efter flyt-

tede til et andet Sogn, kunde han maafee igjen komme til at tage Deel i disse Udgifter, og det vilde dog være uretfærdigt. Det var min væsentligste Grund, som jeg ikke skulde have gjentaget idag, hvis jeg ikke vilde lægge det høitærede Thing paa Sinde, at naar man affatter Love, skulle de være saa tydelige, at de ikke fremkalde Tvist, Proces og flere Ubehageligheder. Medens jeg har Ordet, maa det være mig tilladt at fremføre nogle Bemærkninger, som jeg ikke har hørt fremføre under Discussionen med Hensyn til Afstemningsposterne Nr. 92 og 93, til S. 37. Jeg skal bemærke, at naar Udvalget ikke har kunnet forene sig om de her udtalte Ansøelser, saa er den væsentligste Grund den, at et Mindretal, nemlig den ærede Ordfører, er gaaet ud fra den Forudsætning, at Ingen skulde møde ved et Brandsted med Heste og Vogn, før han blev tilfagt af vedkommende Autoritet eller Brandfoged. De øvrige Medlemmer af Udvalget have ikke kunnet gaae ind derpaa. De have meent, at saasnart Nogen kom til Rundskaab om en Aldebrand, var det hans Pligt, ikke alene at møde personligt, men ogsaa med Hest og Vogn; men for ikke at fastfætte det i Loven, har man overladt at tage Bestemmelse herom til Communerne i de reglementariske Bestemmelser. Jeg maa for min Deel udtrykkeligt fremhæve, at hvis det ikke bliver Enhvers Pligt at møde med Hest og Vogn, naar der er Aldebrand, da bliver det daarligt bevendt med Slutningsvæsenet, thi det er dog det Almindelige, at Vand maa føres dertil med Hest og Vogn. Jeg vil henlede det høitærede Things Opmærksomhed derpaa, ikke